

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/90/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6724010250
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6724010250.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a Mgr. Ivany Datlovej, na verejnom zasadnutí dňa 25. septembra 2024 v trestnej veci obžalovaného A. B. za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 02.08.2024, sp. zn. 3T/40/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. s poukazom na § 2 ods. 1 Tr. zák. z r u š u j
e napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvalým pobytom C., t.č. v ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica,

uznáva za vinného

- zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. v znení účinnom od 06.08.2024 s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. v znení účinnom od 06.08.2024

- z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom od 06.08.2024, pretože

dňa 13. 02. 2024 v čase okolo 23:30 hod. v kuchyni rodinného domu na D. E. XX/XX F. C., kde sa nachádzal na návšteve, najprv od poškodeného G. H. pýtal peňažnú hotovosť vo výške 10 €, ktoré mu poškodený odmietal dať so slovami, nech odíde z jeho domu a že na neho zavolá políciu, napriek tomu od neho opakovane požadoval peňažnú hotovosť vo výške aspoň 2 €, na čo poškodený zatelefonoval na telefónne číslo 158, kde tieto skutočnosti oznámil operačnému dôstojníkovi, po čom obžalovanému zopakoval, aby z jeho domu odišiel, pričom v ruke držal vidličku, ktorou konzumoval jedlo, na čo sa ho obžalovaný opýtal, že či na neho berie vidličku, následne z kuchynskej linky zobral kuchynský nôž s dĺžkou čepele 17 cm, ktorý poškodenému priložil ku hrudi so slovami, že ho zareže, kde po týchto vyhrážkach mu poškodený nôž z ruky vytrhol a zahodil ho do umývadla, avšak obžalovaný neprestával a neustále od neho požadoval peňažnú hotovosť vo výške 2,- €, tak sa ho poškodený opýtal, že keď mu tie peniaze dá, či odíde, na čo mu odpovedal, že áno, preto poškodený z vrecka nohavíc vybral peňaženku, ktorú držal v ľavej ruke a chcel obžalovanému dať požadovanú peňažnú hotovosť, pričom v tomto momente ho obžalovaný rukou zovretou v päšť jedenkrát udrel do oblasti tváre, z ruky mu pritom vytrhol peňaženku, v ktorej sa nachádzala peňažná hotovosť vo výške 180,- €, ktorú odcudzil, peňaženku ponechal na mieste, z postele poškodenému tiež odcudzil voľne položený mobilný telefón zn. Xiaomi Redmi A2, čiernej farby, IMEI: 863328065264641 a IMEI2: 863328065264658, so SIM kartou s telefónnym číslom XXXX/XXX XXX a z miesta následne ušiel, čím poškodenému G. H. spôsobil odcudzením mobilného telefónu škodu vo výške 60,40 €, odcudzením peňažnej hotovosti škodu vo výške 180,- € a taktiež mu spôsobil povrchové poranenie hlavy a otvorenú ranu časti zápästia a ruky nevyžadujúce si práceneschopnosť,

teda

proti inému použil násilie a hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal závažnejším spôsobom konania – so zbraňou

neoprávnene zotrval v obydlí iného.

Za to sa o d s u d z u j e

podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 37 písm. h), m) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák., v znení účinnom od 06.08.2024 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. v znení účinnom od 06.08.2024 obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenému G. H., nar. XX.XX.XXXX v C., trvalým pobytom F., škodu vo výške 180,- €.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 13. 02. 2024 v čase okolo 23:30 hod. v kuchyni rodinného domu na D. E. XX/XX F. C., kde sa nachádzal na návšteve, najprv od poškodeného G. H. pýtal finančnú hotovosť vo výške 10 €, ktoré mu poškodený odmietal dať so slovami, nech odíde z jeho domu a že na neho zavolá políciu, napriek tomu obvinený od neho opakovane požadoval finančnú hotovosť, a to aspoň vo výške 2 €, na čo poškodený zatelefonoval na telefónne číslo 158, kde tieto skutočnosti oznámil operačnému dôstojníkovi, po čom obvinenému zopakoval, aby z jeho domu odišiel, pričom v ruke držal vidličku, ktorou konzumoval jedlo, na čo sa ho obvinený opýtal, že či na neho berie vidličku, následne z kuchynskej linky zobral kuchynský nôž s dĺžkou čepele 17 cm, ktorý poškodenému priložil ku hrudi so slovami, že ho zareže, kde po týchto vyhrážkach mu poškodený nôž z ruky vytrhol a zahodil ho do umývadla, avšak obvinený neprestával a neustále od neho požadoval finančnú hotovosť vo výške 2 € a tak sa ho poškodený opýtal, že keď mu tie peniaze dá, či odíde, na čo mu odpovedal, že áno, preto poškodený z vrecka nohavíc vybral peňaženku, ktorú držal v ľavej ruke a chcel obvinenému dať požadovanú finančnú hotovosť, pričom v tomto momente ho obvinený rukou zovretou v päst' jedenkrát udrel do oblasti tváre, z ruky mu pritom vytrhol peňaženku, v ktorej sa nachádzala vložená finančná hotovosť vo výške spolu 180 €, ktorú odcudzil a peňaženku ponechal na mieste a z postele poškodenému tiež odcudzil tam voľne položený mobilný telefón zn. Xiaomi Redmi A2, čiernej farby, IMEI: 863328065264641 a IMEI2: 863328065264658, so SIM kartou s telefónnym číslom XXXX/XXX XXX a z miesta následne ušiel, čím poškodenému G. H., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom obec F., t. č. bytom D. XX/XX, XXX XX C., spôsobil škodu odcudzením mobilného telefónu v hodnote 60,40 €, škodu odcudzením finančnej hotovosti v hodnote 180 € a taktiež mu spôsobil povrchové poranenie hlavy a otvorenú ranu časti zápästia a ruky nevyžadujúce si práceneschopnosť.

Za to mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. a s použitím § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. spolu s § 38 ods. 5 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., škodu vo výške 180,- Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podal obžalovaný priamo na hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré odôvodnil jednak sám písomným podaním doručeným krajskému súdu 17.09.2024 a jednak prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 14.08.2024, a to proti výrokom o vine, o treste a o náhrade škody, ako aj proti správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Sám zdôraznil, že poškodeným G. H. bol pozvaný na návštevu do jeho rodinného domu. Počas tohto mu ukazoval na mobilnom telefóne dve ženy, z ktorých jednu osobne poznal a ktorá sa volá I. J.. Poškodený sa mu sťažoval, že I. J., ktorú priviedol k sebe domov, mu z peňaženky vzala sumu 250,- eur. On sa ho dotazoval z akého dôvodu na ňu nezavolať políciu, na čo mu poškodený odvetil, že mal doma u seba aspoň niekoho a s peniazmi problém nemá. Svedok K. B. potvrdil, že k poškodenému chodievajú na návštevu ženy aj chlapi a teda by mohol spoznať ženu, ktorá bola u poškodeného na návšteve pred 13.02.2024, kedy sa stal skutok kladený mu za vinu. Táto možnosť vyplýva z toho, že tento svedok má s poškodeným spoločný dvor. Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd opätovne vypočul svedka poškodeného G. H. a svedka K. B. a taktiež vypočul aj svedkyňu I. J..

V rámci obhajoby obžalovaný podal na Okresnú prokuratúru Zvolen trestné oznámenie na poškodeného G. H. za trestný čin krivého obvinenia, ktorý mal naplniť tým, že ho v tejto trestnej veci krivo obvinil.

Prostredníctvom svojho obhajcu najprv poukázal na napadnutý rozsudok okresného súdu, s ktorým sa však nestotožnil pre nesprávnosť napádaných výrokov, ako aj nesprávnosť konania, ktoré im predchádzalo. Vzhľadom k tomu navrhol, aby napádaný rozsudok odvolací súd zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, nakoľko doplnenie konania odvolacím súdom by bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd napádaný rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) až f) Tr. por. zrušil a aby v zmysle ust. § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám rozsudkom tak, že ho spod obžaloby oslobodí, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok tak, ako je opísaný v napádanom rozsudku, pričom sa ho ani nedopustil.

Ďalej argumentoval nasledovne: „Po vykonanom dokazovaní máme za to, že v predmetnej trestnej veci nebolo v zmysle základných zásad trestného konania nado všetky pochybnosti preukázané, že by sa obžalovaný A. B. dopustil skutku, ktorý je mu kladený za vinu v Obžalobe Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn. Pv 122/24/6611-34 zo dňa 13.05.2024. Z výsledkov vykonaného dokazovania má obhajoba za to, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, resp. odsúdený. V zásade možno konštatovať, že vina obžalovaného bola v tomto prípade založená len a výlučne na výpovedi osoby poškodeného G. H., ako aj na domnienkach a subjektívnych pocitoch prokurátora a prvostupňového súdu. Je nevyhnutné poznamenať, že pri takýchto vážnych pochybnostiach, ako je to v tomto prípade, sa nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že sa skutok nestal, ale stačí aj pochybnosť o tom, či sa vôbec stal. Všetky dôkazy, ktoré boli v rámci predmetného trestného konania vykonané v neprospech obžalovaného, majú podľa obhajoby charakter domniek, fabulácii a lživých tvrdení. Dôkazná situácia, ktorá má preukazovať vinu obžalovaného je „opradená“ príliš veľkým množstvom pochybností a tieto dosahujú takú intenzitu, že v zmysle základných zásad trestného konania na nej nemožno stavať vinu obžalovaného A. B.. Obžaloba opiera vinu obžalovaného primárne o skutočnosti, ktoré popísal len poškodený G. H.. Jeho výpoveď majú následne potvrdzovať také dôkazy, u ktorých sú prítomné pochybnosti; takým je napr. konštatovanie znalca L. L. M., D. N. formuláciami „s najväčšou pravdepodobnosťou“ a „iný spôsob vzniku tých poranení sa však nedá vylúčiť“, či znalecké skúmanie Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, kde z výsledkov DNA analýzy vzoriek zaistených z peňaženky poškodeného bolo zistené, že pôvodcom majoritnej časti biologického materiálu je osoba poškodeného a minoritná časť biologického materiálu nebola podľa Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ vhodná na porovnanie a identifikáciu pôvodcu z dôvodov podlimitného množstva predmetného biologického materiálu. Verziu poškodeného má podľa obžaloby verifikovať i výpoveď svedka K. B., ktorý uviedol, že asi okolo 20:00 hod. mu zaklopal na okno poškodený G. H., ktorý mu mal tvrdiť, že bol prepadnutý; pričom tento svedok uviedol, že na poškodenom nevidel nijaké zranenia a poškodený mu ani nespomínal, že by mu niečo obžalovaný spravil. Okruh dôkazov v prospech obžaloby „uzatvárajú“ len špekulácie a dohady obžaloby, že z viacerých kamerových záznamov Mestskej polície Detva, na ktorých je zachytená osoba obžalovaného, ako sa v nočných hodinách pohybuje po C. a snaží sa vyhnúť policajnej hliadke, ktorá riešila predmetnú udalosť v dome poškodeného; a taktiež i ničím nepodložená domnienka obžaloby, že s poukazom na enumerát skutočností obsiahnutý v rámci

odôvodnenia obžaloby má za to, že tento náležite preukazuje tendenčnosť výpovede obžalovaného, ktorý bagatelizuje svoje údajné konanie. Sme toho názoru, že obžaloba v danom prípade neuniesla dôkazné bremeno, ktorého je nositeľom a to práve z dôvodu dôkaznej núdze v neprospech obžaloby. K predmetnej obžalobe je potrebné zdôrazniť, že k podaniu obžaloby by zásadne nemali stačiť len indície alebo domnienky, ktoré nasvedčujú tomu, že nemožno vylúčiť, že obvinený sa dopustil žalovanej trestnej činnosti. Doterajšia judikatúra, ako i trestnoprávna literatúra kladie veľký dôraz na to, že obžaloba musí byť podložená, nesmie byť prehnaná, nesvedomitá alebo nedôvodná, nakoľko vždy existuje nebezpečenstvo pre správne a spravodlivé rozhodnutie súdu, nech je súd akokoľvek objektívny a nestranný. Takéto postupy prokuratúry, kedy ponechávajú vec na rozhodnutie súdu bez toho, aby obžaloba nebola riadne zdôvodnená a podložená skutkovým stavom a právnou kvalifikáciou, najmä vykonanými dôkazmi v prípravnom konaní, sú neprípustné. (Uznesenie Krajského súdu v B. Bystrici sp. zn. 4To/163/2019 zo dňa 19.12.2019).

Máme za to, že napádaný rozsudok je arbitrárny, nepreskúmateľný, nezrozumiteľný, obsahovo prázdny, nezákonný a trest neprimeraný. Súd prvého stupňa nemal dostatočné podklady na vyslovenie viny obžalovaného a len si nekriticky osvojil text obžaloby. Celý napádaný rozsudok je nelogicky vystavaný, plný vzájomných rozporov, subjektívnych pocitov a domnienok. Rovnako máme za to, že boli porušené viaceré zásady trestného konania; a to najmä zásada prezumpcie neviny, zásada in dubio pro reo, zásada voľného hodnotenia dôkazov, zásada obžalovacia a na ňu nadväzujúci akuzačný druh trestného konania, zásada práva na spravodlivý a zákonný proces, zásada zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností ako aj iné. Súd v rámci celého trestného konania postupoval v rozpore s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len ako „Dohovor“), čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej v texte len ako „Ústava“), čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej v texte len ako „Medzinárodný pakt“), čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej v texte len ako „Všeobecná deklarácia“). Interpretácia skutkových zistení a aplikácia právnych záverov súdom hrubo porušuje právo na spravodlivý proces. Z požiadavky, aby súd uviedol o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera nestačí len v rámci odôvodnenia rozsudku uviesť všetky dôkazy, ktoré boli vykonané, ich mechanickým vymenovaním, prípadne len opätovne citovať skutkový stav z výroku rozsudku. Tak ako už bolo uvedené, dôkazy v predmetnej trestnej veci nepreukazujú skutok ako celok, ale viažu sa na jeho jednotlivé časti, pričom ostáva veľa „hluchých miest“. Odôvodnenie napádaného rozsudku tak nespĺňa požiadavky ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, Dohovoru, Ústavy, ako aj Všeobecnej deklarácie a Medzinárodného paktu, pretože z neho nie je zrejmé, akými právnymi úvahami sa súd spravoval pri vyhodnocovaní, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, pričom obsah vykonaných dôkazov bol súdom nepresne reprodukován a zároveň sa prvostupňový súd dôsledne nezaoberal obhajobou obžalovaného a to najmä namietanou prítomnosťou pochybností a nepráv u vykonaných dôkazov, rovnako ako sa nezaoberal ani objasnením údajného skutku, ktorý je predmetom trestného konania a to či už prostredníctvom vlastnej výpovede obžalovaného, tak i prostredníctvom obhajobou navrhnutého svedka O. P.. Účelom súdneho konania je dôkladná a precízna analýza dôkazov, ktorá má vyústiť do rozhodnutia. V prípade, že ide o odsudzujúci rozsudok, tento musí byť nevyhnutne založený na nepriestrelnej a neotrasiteľnej dôkaznej situácii, ktorá tvorí logický a harmonický celok o vine obžalovaného, nie však na pravdepodobnostiach, subjektívnych dohadoch, fabuláciách, nepravdách a viere vo vinu obžalovaného. Právne závery súdu nijako nekorešpondujú so skutkovými zisteniami, čo má za následok, že napádaný rozsudok je nepreskúmateľný. Vina obžalovaného je založená výlučne len na výpovedi jedného pochybného svedka – poškodeného G. H., ktorý preukázateľne klamal a u ktorého je prítomná jeho nepochybná nedôveryhodnosť, ktorú obhajoba preukázala v rámci dokazovania. Súd svoj záver o vine postavil len na všeobecných konštatáciách a mechanickej enumerácii vykonaných dôkazov. Priebeh celého konania je tak poznačený porušením základných zásad Trestného poriadku, pričom súd nijakým spôsobom neprispel k tomu, aby sa starostlivo vysporiadal aj s okolnosťami svedčiacimi v prospech obžalovaného a tieto primerane vyhodnotil a aplikoval. Súd prvého stupňa nemal dostatočné podklady na vyslovenie viny obžalovaného, čoho výsledkom bolo nekritické a neobjektívne rozhodnutie v neprospech obžalovaného. Súd neaplikoval zásadu in dubio pro reo napriek tomu, že pochybnosti pre ustálenie viny obžalovaného trvali a trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov. Súd nijako nevzal do úvahy obhajobu obžalovaného, pričom túto v plnom rozsahu odignoroval a len ju stroho označil za tendenčnú a nepravdivú a nekriticky uveril jedine výpovedi poškodeného, túto nijakým spôsobom nepreveroval a to i napriek jej vnútornej rozpornosti, ako aj nevieryhodnosti poškodeného. Bez povšimnutia nemôže ostať ani fakt, že poškodený sa v súčasnej dobe nachádza v podmienke a preto má imanentný záujem na tom, aby on sám stál mimo svetla akéhokoľvek podozrenia. Poškodený,

ktorý má sám kriminálnu minulosť, preukázateľne klamal, pričom rovnaký modus operandi ako pri obžalovanom, preukázateľne použil aj voči inej osobe a to O. P.. Javí sa nám, že súd dňa 02.08.2024 výsluch svedka O. P. realizoval na návrh obhajoby len „pro forma“ a s relevantnou argumentáciou obhajoby sa nijako nevysporiadal.

Za zistenie skutočného stavu veci nemožno považovať len možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučuje možnosť opačného záveru. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Prvostupňový súd okrem iného absolútne opomenul aplikáciu zásady in dubio pro reo, ktorou sa dôkladne neriadil, pričom žiadnu z pochybností nevykladal v prospech obžalovaného.

Odôvodnenie napádaného rozsudku nemožno považovať za riadne odôvodnenie rozsudku v trestnom konaní, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou práva na spravodlivý proces garantovaný ako na vnútroštátnej úrovni Ústavou SR, tak na úrovni nadnárodnej Dohovorom a Medzinárodným paktom o občianskych a politických právach (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 296/2022 z 8. septembra 2022). Súd pri rozhodovaní nesprávne a nedostatočne vyhodnotil vykonané dokazovanie a nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, pričom existuje rada dôvodných pochybností o správnosti skutkových záverov súdu. Súd sa nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal s argumentáciou obhajoby a nepredložil nič, čo by ju významným spôsobom oslabilo. V súvislosti so zásadou zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností by sme radi poukázali aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6To/11/2018 zo dňa 28.11.2018, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Toš/5/2008 zo dňa 20.11.2008.

V prejednávanom prípade boli vykonané dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporovali. Na jednej strane to bola výpoveď poškodeného G. H., ktorý mal obžalovaného usvedčovať zo spáchania žalovaných skutkov. Na druhej strane to bola výpoveď obžalovaného A. B., ktorý spáchanie skutkov v celom rozsahu popiera a počas celého konania vždy vypovedal rovnako a konzistentne a tvrdenia poškodeného od počiatku negoval a vyvracal. Ďalší svedkovia vypočutí ohľadne skutkových okolností, najmä pokiaľ ide o skutok lúpeže, neboli priamymi svedkami konfliktu a verziu poškodeného nepotvrdili.

Ním uvedený opis priebehu deja v inkriminovaný večer je diametrálne odlišný od verzie poškodeného, no najmä tej, ktorú poskytol na hlavnom pojednávaní dňa 11.07.2024. Obžalovaný od počiatku konzistentne popiera, že by sa voči poškodenému dopustil akéhokoľvek násillia. Taktiež popiera i to, že by poškodenému odcudzil akúkoľvek hotovosť. Je nesporné, že poškodený obžalovaného v predmetný večer pozval k sebe do domu. Priebeh večera predstavoval štandardnú návštevu, nakoľko obžalovaný a poškodený spolu stolovali, zotrvali v priateľskom rozhovore, pričom mu poškodený sám ponúkol nocľah. Udalosti, ktoré nasledovali po tejto ponuke nasvedčujú, že poškodený mal s obžalovaným postranné úmysly. Ako obžalovaný uviedol, po tom ako si ľahol na váľandu, poškodený si ľahol vedľa neho a začal ho chytať za pás a za ruku, voči čomu sa obžalovaný ohradil a odstrčil poškodeného ruku od seba preč, čím mu dal jasne najavo svoj postoj k tomuto správaniu. Je prirodzené, že obžalovaný nečakal, že by sa niečo takéto mohlo stať, keďže obžalovaný sa doposiaľ s ničím podobným nestretol a táto udalosť v ňom prebudila negatívne pocity, ktoré v danom momente potreboval spracovať. Poškodený sa mu po tomto dokonca mal ospravedlniť a povedať mu, že nech ostane. Následne si obžalovaný uvedomil, že nechce ďalej zotrvať v takomto prostredí a z obydllia poškodeného odišiel. Je nespochybniteľné, že interpretácia takejto udalosti zo strany obžalovaného nie je jednoduchou, tobôž za situácie kedy sa obžalovaný zo strany OČTK stretol s názorom, že niečo takéto nepredstavuje informáciu relevantnú pre toto trestné konanie. Čo sa týka vyjadrení súdu, že s touto informáciou, že ho mal poškodený obťažovať, prišiel obžalovaný až na súde, toto nie je pravda. Obžalovaný však náznakmi v rámci svojej výpovede 15.02.2024 uviedol, že „mal taký čudný pocit, že vedľa neho (poškodeného) leží“. Následne obžalovaný dňa 11.07.2024 uviedol, prečo mu trvalo dlhšie, kým s touto informáciou prišiel, keďže ako sám uviedol, pociťoval hanbu a nevedel ako má reagovať a či sa vôbec s týmto zdôveriť, keďže sa mu niečo také ešte nikdy nestalo. Tu si však dovoľíme uviesť, že práve táto situácia je spúšťačom celého vykonštruovaného „incidentu“ zo strany poškodeného. Odmietnutie poškodeného zo strany obžalovaného bolo podľa nášho názoru u poškodeného spúšťačom pre vykonanie osobnej pomsty voči obžalovanému. Čo sa týka situácie okolo peňažných prostriedkov, obžalovaný konzistentne zotrval pri tvrdení, že poškodený mu požičal finančnú hotovosť vo výške 25 Eur, pričom mu 5 Eur vrátil a ostalo mu 20 Eur. V čase kedy obžalovaného príslušníci Policajného zboru obmedzovali na osobnej slobode bola pri vykonanej

bezpečnostnej prehliadke u obžalovaného nájdená hotovosť vo výške 18,15 Eur. Túto sumu dokonca uviedol obžalovaný aj na hlavnom pojednávaní dňa 11.07.2024. Obžalovaný si pred obmedzením na osobnej slobode zakúpil na čerpacej stanici víno, pivo a tabak. Preto tvrdenie poškodeného, že by mal obžalovaný disponovať hotovosťou vo výške 180 Eur nie je logicky ani možné, nakoľko v prípade, že by tomu tak skutočne bolo, by táto bola pri zaistení obžalovaného nájdená. Zároveň je potrebné povedať, že ako uviedol obžalovaný, poškodený mal počas celého večera svoju peňaženku na „dostupnom“ mieste a obžalovaný mu ju mohol kedykoľvek odcudziť, no toto sa nestalo. Tvrdenia obžalovaného podporuje aj Znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2024/424 ktorý preukázal, že DNA profil z peňaženky poškodeného je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky poškodeného, pričom obžalovaný je vylúčený ako pôvodca biologického materiálu na peňaženke poškodeného. Uvedené preto vyvracia verziu poškodeného, nakoľko ak podľa jeho slov mal obžalovaný vybrať finančnú hotovosť z peňaženky, musel by logicky uchopiť peňaženku tak, že na nej zanechá svoju DNA. Čo sa týka zistenej DNA obžalovaného na kuchynskom noži a pohárikú žltej farby, toto preukazuje verziu obžalovaného, že spolu konzumovali jedlo a obžalovaný predmetným kuchynským nožom krájal cibuľu. Toto verifikuje i kompozícia miesta činu, ktorá bola zadokumentovaná pri ohliadke priestorov poškodeného. Zároveň skutočnosť, že obžalovaný krájal kuchynským nožom, ktorý bol predmetom znaleckého posudku, cibuľu verifikoval aj sám poškodený (viď. Obžaloba strana 4). Navyše prítomnosť DNA osoby na predmete automaticky neznamená, že týmto predmetom (v tomto prípade nožom) táto osoba inú ohrozuje. Skrz prizmu uvedenej logiky – teda na všetkom na čom sa nájde DNA nejakej osoby, táto zákonite týmto predmetom ohrozovala inú osobu alebo inej osobe týmto predmetom ublížila. Čo sa týka zranení poškodeného, obžalovaný konzistentne popiera, že by sa voči poškodenému dopustil akejkolvek formy násillia (tzn. obžalovaný voči poškodenému nepoužil násillie ani sa mu nevyhrážal, či už v rovine fyzickej, ani v rovine psychickej, ani verbálne ani nonverbálne) a taktiež poprel i to, že by ho mal poškodený ohrozovať vidličkou. Vo vzťahu k týmto zraneniam poškodeného sa vyjadril i znalec L. L. M., D. F. K. znaleckého posudku, ako aj v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 11.07.2024, ktorý konštatoval, že pôvod vzniku zranení poškodeného obžalovaným považuje za reálny, avšak nedokáže vylúčiť ani iné mechanizmy vzniku zranení. Znalec uviedol, že u poškodeného sa jednalo o čerstvé zranenia, ktoré poškodený musel utrpieť v nedávnej dobe. Toto však nepotvrďuje to, že by bol vznik týchto zranení datovaný na časový úsek, kedy bol v obydli poškodeného prítomný obžalovaný. Obžalovaný navyše uviedol, že si všimol na poškodenom malé rezné poranenia na rukách zodpovedajúce práci automechanika, ktorú poškodený vykonáva. Zároveň je nutné podotknúť, že v prípade, ak by obžalovaný skutočne bol pôvodcom pomliaždeniny na hlave odsúdeného, zanechalo by to na jeho hánkach ruky nejaké známky, ktoré však pri prehliadke jeho osoby zistené neboli. Okrem toho si súd v rámci odôvodnenia napádaného rozhodnutia sám odporuje, ak tvrdí, že obžalovaný v rámci prípravného konania predložil viaceré verzie svojho pobytu v obydli poškodeného (v rámci odôvodnenia napádaného rozsudku je uvedené „obžalovaného“), keďže na hlavnom pojednávaní dňa 11.07.2024 sudca uviedol, že obžalovaný vypovedá zhodne ako v spise na čl. 63-65. Čo sa týka odcudzenia mobilného telefónu poškodenému zo strany obžalovaného, toto obžalovaný nikdy nerozporoval. Obžalovaný od počiatku uviedol, že telefón poškodenému vzal zo stola, avšak tak učinil v dôsledku frustrácie po tom, čo ho poškodený obťažoval, pričom viackrát uviedol, že mu je tohto konania ľúto. Tento prípad však možno kvalifikovať ako priestupok proti majetku v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, nakoľko hodnota mobilného telefónu je v zmysle odborného vyjadrenia v hodnote 60,40 Eur.

K výpovedi svedka poškodeného G. H. uviedol, že tento ponúkol viaceré verzie priebehu údajného napadnutia. Zo záznamu reportu udalosti zo dňa 13.02.2024, čas 23:28-23:32, je zrejmé, že osoba z linky 158, na ktorú poškodený dňa 13.02.2024 volal uviedla, že volal nejaký chlap, že mal v dome nejakého muža a ten mu mal ukradnúť mobil aj peniaze – mal mu priložiť ku krku nôž. Ako vyplýva zo záznamu reportu zo dňa 14.02.2024, čas 1:05 – 1:05 poškodený uviedol, že mu mal róm, čo u neho bol, dať nôž ku krku so slovami „davaj peniaze“. Z reportu udalosti, ktorý je súčasťou vyšetrovacieho spisu zo dňa 14.02.2023, čas 01:16 je záznam, že poškodený je opitý (...Poškodený S.O. r. 1976 je opitý,... -viď záznam stálej služby Detva zo dňa 14.02.2024 v čase o 01:16, str. 4) a rovnako, že mu mal známy, s ktorým pil – cigán zobrať 100 Eur. V rámci trestného oznámenia, poškodený však nevedel uviesť meno páchatela, ktorý ho mal olúpiť dňa 13.02.2024 u neho v dome. Poškodený v tejto svojej výpovedi taktiež uviedol, že od neho mal tento páchatel požadovať finančnú hotovosť vo výške 2 Eur, pričom neuviedol, že by si mal peňaženku odložiť zo stola do vrečka nohavíc. Poškodený v rámci podania trestného oznámenia uvádza, že mu mal páchatel, ktorého totožnosť nevie, priložiť kuchynský nôž ku hrudi so slovami, že ho zareže. Taktiež v rámci trestného oznámenia poškodený uviedol, že mu mal tento

neznámy páchatel' vytrhnúť jeho peňaženku z ruky a mal mu odcudziť telefón, ktorý mal položený vedľa seba po ľavej strane na posteli, kde sedel. Taktiež poškodený pri podaní trestného oznámenia vypovedal, že si nepamätá, kedy sa mal s osobou muža, ktorý ho mal následne olúpiť, stretnúť pred obchodom Coop Jednota v starej Detve. Vo svojej výpovedi zo dňa 14.02.2024 o 17:15 však už poškodený uvádza, že mu mal obžalovaný uviesť svoje meno – teda, že sa volá A. B.. Taktiež si už poškodený pamätá, že sa s obžalovaným stretli pred Jednotou v starej Detve cca o 17:45 hod. Poškodený tiež vypovedal, že mal obžalovaný krájať cibuľu kuchynským nožom s drevenou rúčkou. Obžalovaný mu mal povedať, že je doma z basy len nejaké dva týždne, pričom sedel za alimenty. Z odpisu registra trestov je však zrejmé, že obžalovaný vykonal trest v roku 2021 (presnejšie dňa 17.09.2021), pričom uvedené odsúdenie nebolo za neplatenie výživného. Poškodený vo svojej výpovedi taktiež uviedol, že od neho mal obžalovaný najprv, počas toho ako spolu stolovali, požadovať finančnú hotovosť vo výške desiatich Eur a následne vo výške 2 Eur. Vo vzťahu k nožu, ktorým na neho mal obžalovaný útočiť, mal tento poškodený chytiť a zahodiť ho do drezu/umývadla; teda cez celú miestnosť poškodený trafil nôž práve presne do drezu kuchynskej linky. Podľa slov poškodeného ho mal obžalovaný následne udrieť do tváre, pričom v dôsledku toho mal poškodený upustiť peňaženku, ktorú mal následne obžalovaný zdvihnúť a vybrať z nej finančnú hotovosť a zobrať telefón poškodeného, ktorý mal byť položený na posteli. Na hlavnom pojednávaní dňa 11.07.2024 zase poškodený uviedol, že pri celom incidente stál a peňaženku mu mal obžalovaný vytrhnúť z ruky, pričom sa mal odohrať akýsi dramatický zápas, kedy malo dôjsť k prevráteniu stola (uvedené je zachytené na diktafóne, nie však v zápisnici). Taktiež ho mal obžalovaný ohrozovať nožom tak, že mu ho mal priložiť ku hrudi. Poškodený tiež vo svojich výpovediach uvádzal, že cibuľu krájal obžalovaný, avšak na hlavnom pojednávaní dňa 11.07.2024 zase tvrdil, že cibuľu krájal on (poškodený), pričom zvýraznil, že na tom trvá, že ju krájal on. Teda poškodený si raz pamätá, kedy stretol obžalovaného pri obchode a raz nie. Raz poškodený uvedie, že nepozná totožnosť muža, ktorý sa voči nemu mal dopustiť trestného činu a následne v ten istý deň uvedie, že mu mal obžalovaný uviesť ako sa volá. V jeden deň si poškodený nespomína kedy sa stretol s obžalovaným pred potravinami, no o pár hodín vie, že sa stretli cca o 17:45 hod. Poškodený niekoľkokrát uvádza, že cibuľu krájal obžalovaný a následne to v ďalšej výpovedi vyvracia s tým, že výslovne trvá na tom, že ju krájal dozaista on. Čo sa týka sumy, ktorú mal od poškodeného obžalovaný požadovať, raz išlo o sumu desiatich Eur, potom zase o sumu vo výške desiatich a dvoch Eur. Ohľadom výšky sumy, ktorú mal obžalovaný poškodenému odcudziť, tá je raz vo výške 120 Eur (viď záznam stálej služby Detva zo dňa 14.02.2024 v čase o 01:05-01:05, str. 3), potom zase 100 Eur (viď záznam stálej služby Detva zo dňa 14.02.2024 v čase o 01:23, str. 4) a nakoniec dospel k sume až vo výške 180 Eur, pričom K. B. v rámci prvotných úkonov uviedol, že mu poškodený povedal, že sa jedná o sumu 30 Eur (výsluch svedka K. B. zo dňa 14.02.2024). Keď poškodený na hlavnom pojednávaní dňa 11.07.2024 tvrdil, že určite nebola zmienka o tom, že by u neho obžalovaný prespal, keďže toto obydlie v ktorom zotrváva nie je jeho a je vôbec rád, že tam môže prebývať on a nie to si tam ešte vodiť ľudí, uvedené je v príkrom v rozpore s výpoveďami obžalovaného, svedka P. i K. B.. Sám K. B. na hlavnom pojednávaní dňa 11.07.2024 uviedol, že poškodený si často vodi rôzne návštevy, či už ženské alebo mužské do tohto obydli na adrese D. XX/XX. Toto je teda v príkrom rozpore s vyjadreniami poškodeného, čo opätovne preukazuje, že poškodený nehovorí pravdu, ale klame. Verzia poškodeného je vnútorne rozporná, preukázateľne ovenčená viacerými pochybnosťami, ako i preukázanými fabuláciami a klamstvami. Po zrelom a kritickom vyhodnotení výpovedí poškodeného je zrejmé, že sa sám zapletá do svojich klamstiev a už si ich ani nie je schopný sám zapamätať. S poukazom na vyššie uvedené zmätočné výpovede poškodeného, je zrejmé, že tento bol pod vplyvom alkoholu a pravdepodobne aj pod vplyvom omamných látok, ktoré požíval v inkriminovaný večer, čomu v konečnom dôsledku svedčia aj jeho časté a nezrozumiteľné slová, vyplývajúce z prepisov hovorov z inkriminovanej doby. Napriek tomu súd jeho verzii uveril aj napriek skutočnosti, že obhajoba i obžalovaný opakovane poukazovali, že ide o účelovú, nevierohodnú, lživú výpoveď nedôveryhodnej pochybnej osoby, s cieľom dosiahnutia osobnej pomsty voči obžalovanému. Javí sa ako absolútne irelevantné, že to, čo kategoricky poprie poškodený, je automaticky týmto verifikované ako pravdivé skutkové tvrdenie, ako dogma, teda niečo čo je nesporné, nemenné, pravdivé. Naproti tomu to čo kategoricky poprie obžalovaný je okamžite vyhodnotené ako fabulácia, lož, klamstvo, nepravda a účelové konanie.

Je potrebné podozrieť, že na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na tých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanej veci existujú dve skupiny dôkazov,

ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

V prípade, ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený (Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/97/2009 zo dňa 03.09.2009).

V súvislosti s výpoveďou svedka, respektíve poškodeného poukázali na rozhodnutia: Rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci F. Q. D. proti Slovenskej republike, Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/163/2019 zo dňa 19.12.2019, Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/27/2016 zo dňa 09.02.2017, Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/25/2016 zo dňa 29.11.2016, Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/97/2009 zo dňa 03.09.2009, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6To/1/2016 zo dňa 01.02.2017, Okresný súd Humenné sp. zn. 3T/66/2019 zo dňa 13.06.2023. Je nepochybné, že v predmetnom trestnom konaní sa ocitáme v situácii „tvrdenie proti tvrdeniu“ a preto považujeme za nevyhnutné poukázať aj na nasledovné rozhodnutia: Rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 520/16 zo dňa 22.6.2016, Rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci I. Q. proti Slovenskej republike.

Výpoveď svedka K. B. potvrdila verziu obžalovaného, nakoľko svedok uviedol, že v daný večer nepočul z obydli poškodeného nič nezvyčajné. Preto ak poškodený uvádza, že sa mal odohrať akýsi zápas, či súboj, súčasťou ktorého malo byť ublíženie na zdraví a taktiež prevrátenie stola, je preto nepochopiteľné, že niečo takéto nepočul sused bývajúcí v bezprostrednej blízkosti, obzvlášť v čase neskorých večerných (možno povedať, že už aj nočných) hodín. Relevanciu verzie priebehu večera narúša aj to, že svedok nezbadal na poškodenom nijaké poranenia, pričom tieto boli pomerne výrazne viditeľné a teda ich prehliadnutie je takmer nemožné. Práve skutočnosť, že svedok K. B. nespozoroval na poškodenom nijaké známky zranení, len podporuje verziu obhajoby, že pôvodcom predmetných zranení nie je obžalovaný. Verziu poškodeného naštrbuje aj zabezpečená dokumentácia z jeho obydli, kde nebadáť nijaké známky zápasu. Zároveň časový údaj v rámci obžaloby, kedy mal poškodený dôjsť k svedkovi a informovať ho, že mal byť údajne okradnutý sa v jednotlivých výpovediach líši.

Svedok navrhnutý obhajobou – O. P. na hlavnom pojednávaní dňa 02.08.2024 len potvrdil to, čo obhajoba a obžalovaný tvrdia od počiatku. Svedok sám na začiatku jeho výsluchu uviedol, že nevie čítať a taktiež i spôsob jeho vyjadrovania preukazuje, že ide o osobu s nižším intelektom. Avšak toto nepredstavuje prekážku, ktorá by nejakým spôsobom diskvalifikovala jeho výpoveď, ba naopak. Nakoľko ide o osobu s nižším intelektom, jej svedecká výpoveď je o to autentickejšia, keďže je zrejmé, že ide o osobu, ktorá nie je schopná vykonštruovať si príbeh, memorovať ho a následne ho zreprodukovať. Ide však o osobu, ktorá si vie zapamätať prežitý dej a dokáže ho následne prerozprávať. Čo sa týka orientácie v čase a priestore, nakoľko ide o osobu s horšou mentálnou výbavou, prípadné odchýlky a číselné údaje týkajúce sa vzdialeností a časových údajov sú adekvátne jeho osobe, ale tieto nie sú v danom prípade rozhodujúcimi informáciami. Časové diskrepancie ohľadom pobytu vo väzbe sú podľa nášho názoru normálne, keďže osoba nachádzajúca v ústave na výkon väzby, nemá taký pojem o čase ako osoba nachádzajúca sa na slobode, avšak tieto si súd vie vlastnou činnosťou dohľadať. Tak podrobne ako popísal svedok O. P., kde a za akých okolností sa stretol so G. H., ako sa dostal do jeho príbytku v C., no i to, ako detailne opísal obydli poškodeného G. H., by toto nedokázal, ak by u poškodeného skutočne nebol a ak by sa jeho výpoveď nezakladala na pravde. O. P. sa dokonca nenechal vyviesť z miery vágne koncipovanými a zavádzajúcimi otázkami pána prokurátora, ktorý ho chcel evidentne „dostať do úzkych“ na nejakej nezrovnalosti a preukázať, že by tento svedok vypovedal nepravdy. Na okraj by sme radi podotkli, že ak sa pán prokurátor pýtal svedka, ako vie identifikovať marihuanu, ktorú konzumoval G. H., keď bol u neho svedok P., keď ju on sám nikdy nekonzumoval, toto považujeme za úplne irelevantnú otázku, keďže v dnešnej dobe na to, aby človek prišiel do kontaktu s touto omamnou látkou (predovšetkým jej špecifickým zápachom), nemusí byť automaticky jej konzumentom. Výpoveď O. P. bola autentickým prerozprávaním prežitej udalosti, ktorý popísal morálny profil G. H., ktorý bežne požíva tvrdý alkohol a omamné látky (i keď G. H. na HP dňa 11.07.2024 kategoricky odmietol, že by niečo z toho užíval a teda vyslovene klamal), pričom doslovne uviedol, že G. H. „má viac fľašu v ruke ako robotu“. Svedok P. taktiež uviedol, ako sa k nemu G. H. správal, keď bol u neho na návšteve v C. – t. j. že ho rovnako obťažoval dotykmi rukou po stehne a po zadku, pričom

mu počas večera H. viackrát sám ponúkal peniaze i keď si ich O. P. ani raz nepýtal. Kredibilitu osoby svedka P., ako i jeho výpovede posilňuje i to, že pozná G. H. od malička, keďže obaja pochádzajú z F.. Navyše v čase, kedy bol zo strany obhajoby navrhnutý svedok O. P., tento sa už ani nenachádzal v ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica a teda ani sa nemohol pripraviť na svoju výpoveď s obžalovaným, ktorý bol ho „nainštruoval“ ako má vypovedať. Taktiež je nutné uviesť i to, že ak prokurátor a súd spochybňujú pravdivosť výpovede tohto svedka, jeho výpoveď v prospech A. B. mu nezabezpečila žiadny benefit. Nepochybným však ostáva to, že výpoveďou O. P. na hlavnom pojednávaní dňa 02.08.2024 sa potvrdilo len to, na čo obhajoba a obžalovaný po celý čas poukazovali; a to, že poškodený klame, vymýšľa si a zavádza. Spochybňovanie, že výpoveď tohto svedka je zo strany súdu považovaná za účelovú s cieľom pomôcť obžalovanému sa zbaviť trestnej zodpovednosti alebo ju zmierniť, nie je vôbec namieste, pričom prvostupňový súd uviedol i to, že je veľmi ťažko uveriteľné, aby sa poškodený mal rovnako správať práve k dvom osobám, ktoré sa spolu ocitli na jednej ceste a ešte sa navyše ani predtým nepoznali, sa nám zdá ako úplne irelevantné a to práve v dôsledku doposiaľ uvedeného. Výpoveď tohto svedka naopak úplne „podčiarkla“ nedôveryhodnosť poškodeného G. H., kedy osoba, ktorá ho pozná celý život popísala, že ide o človeka, ktorý má problém s alkoholom a omamnými látkami, ktorý sa neštíti robiť nevhodné návrhy aj mužom a to prostredníctvom nevyžiadaných dotykov a to všetko v snahe o uspokojenie jeho potrieb.

Ďalej tvrdenia súdu, ako i obžaloby, že kamerové záznamy, na ktorých je zachytená osoba obžalovaného, ako sa v nočných hodinách pohybuje po C., preukazujú, že obžalovaný A. B. sa snaží vyhnúť hliadke PZ, ktorá predmetnú udalosť riešila, postrádajú akúkoľvek logickosť. Ak by sa obžalovaný skutočne vyhýbal hliadke, je potom viac než nelogické, že by sa vybral na čerpaciu stanicu, skôr by sa práveže vyhýbal frekventovaným miestam, cestám a skôr by sa stiahol do ústrania, kde by ho nemohla hliadka zastihnúť. Pravdou je, že obžalovaný v tom čase nemal ani najmenšiu vedomosť o tom, že by bol hľadaný políciou a preto týmto domnienkam chýba akákoľvek kauzalita a racionalita. Konštatáciu súdu ohľadom trestnej minulosti obžalovaného nepovažujeme v danom prípade za rozhodujúcu, i keď ju obžalovaný nikdy nepopieral a sám ju ľutuje. Avšak i napriek priestupkom, ktorých sa obžalovaný po výkone trestu dopustil, tieto nijakým spôsobom neprezumujú skutočnosť, že by sa obžalovaný mal dopustiť konania, ktoré mu je v rámci uvedeného trestného konania kladené za vinu. Obžalovaný podnikal po výkone trestu všetky kroky smerujúce k začleneniu sa do bežného života, pričom sa vždy snažil pracovať a viesť usporiadaný život.

Obhajoba je presvedčená, že z vykonaného dokazovania vyplýva záver, že v predmetnej veci jediným priamym dôkazom boli výpovede svedka- poškodeného G. H., ktorý však pre popísané diskrepancie v jeho výpovediach, nemožno považovať za dostatočný na vyslovenie záveru o vine obžalovaného. Tieto výpovede preto vzhľadom na absenciu nepochybných a istých vyjadrení ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie, ako aj existenciu množstva podstatných rozporov v nich sa vyskytujúcich, vyznievajú v súhrne nejednoznačne a nepresvedčivo. V zmysle konštantnej judikatúry závery či už prvostupňových resp. odvolacích súdov prezentujú predovšetkým rozhodnutia, kde sa stotožňujú s obranou obhajoby v tom smere, že pokiaľ po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov neboli spoľahlivo preukázané všetky okolnosti žalovaného skutku a teda nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru, než ako je uvedené v obžalobe (rovnako ako je to v prejednávanej veci), súdy nekompromisne postupujú v zmysle zásady „in dubio pro reo“ vyplývajúcu z ust. § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Je teda nutné konštatovať, že výsledky dokazovania pred súdom nevyznievajú jednoznačne, keďže vina obžalovaného musí byť založená na spoľahlivo zistenom skutkovom stave a teda pre uznanie viny obžalovaného zo žalovaného skutku, resp. trestného činu nestačí púha pravdepodobnosť alebo podozrenie, že sa skutok stal a že ho spáchal obžalovaný. Obhajoba preto na základe doterajších výsledkov dokazovania, kde chýba ucelený súhrn dôkazov, vzhliada dôvodné pochybnosti spochybňujúce, že k spáchaniu skutku došlo tak, ako je uvedený v obžalobe. Z okolností prípadu a záverov vyvodенých z vykonaného dokazovania, ako sú popísané vyššie, je zrejmé, že v danej veci existujú závažné pochybnosti, že skutok spáchal obžalovaný. Vykonané dôkazy musia jednoznačne s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, tento je trestným činom, a že práve obžalovaný je osoba, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je potrebné vykladať tieto v prospech obžalovaného, a nie naopak.

Záverom, v súvislosti s novelizáciou trestných kódexov, obhajoba poukazuje na novelizovanú právnu úpravu týkajúcu sa ust. §38 ods. 3 Tr. zák.

V konklúzii vyššie uvedených skutočností zotrúva na podanom odvolaní a navrhuje, aby odvolací súd rozhodol v intenciách obhajobou navrhovaného petitu.“

Na verejnom zasadnutí prokurátor krajskej prokuratúry považoval výrok o vine napadnutého rozsudku za zákonný a správny, avšak poukázal na novelu Trestného zákona, ktorá z hľadiska ukladania trestu zmenila príslušné ustanovenie v prospech obžalovaného, ktoré bolo predtým upravené v ust. § 38 ods. 5 Tr. zák. a v súčasnej platnej právnej úprave ide o ust. § 38 ods. 3 Tr. zák., nakoľko pôvodne sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby zvyšovala o polovicu a teraz len o tretinu. Vzhľadom k tomu ponechal na úvahu odvolacieho súdu, či v určitej miere zníži výmeru trestu uloženého obžalovanému prvostupňovým súdom.

Naproti tomu sa obhajca v plnom rozsahu pridržiaval svojich vyjadrení v rámci konania pred súdom, predovšetkým odôvodnenia odvolania, na ktoré v podrobnostiach poukázal. V konečnom dôsledku žiadal, aby bol obžalovaný podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku spod obžaloby oslobodený.

Obžalovaný uviedol, že skutok nespáchal, chce sa vrátiť k predchádzajúcemu životu, kde už mal prácu. Navrhol, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba v zákonnej lehote, a to proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov o vine, o treste a o náhrade škody, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané dôvodne len čiastočne a to proti výroku o treste.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd totiž zistil, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona a uložený trest bol neprimeraný. Vzhľadom k tomu podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. s poukazom na § 2 ods. 1 Tr. zák. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vo veci podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám rozsudkom tak, ako je vyššie uvedené a to na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený. Druhostupňový súd totiž musel vziať do úvahy zmenu právnej úpravy v prospech obžalovaného, ku ktorej došlo po vyhlásení napadnutého rozsudku okresným súdom, účinnú odo dňa 06.08.2024, a to vo vzťahu k ukladaniu trestu, predovšetkým vo vzťahu k ust. § 38 ods. 3 Tr. zák.

Vzhľadom na novelu Trestného zákona, týkajúcu sa ukladania trestu, musel odvolací súd zrušiť napadnutý rozsudok aj vo výroku o vine, keďže táto zmena mala vplyv aj na túto časť rozhodnutia. V zmysle rozhodovacej praxe sa totiž musí čin obžalovaného podradiť pod súhrn všetkých do úvahy prichádzajúcich trestnoprávných noriem účinných v dobe spáchania činu a posudzovania činu, vrátane ustanovení uvedených v osobitnej časti, ako aj všeobecnej časti Trestného zákona a taktiež aj blanketných ustanovení, pričom platí zásada, že právna úprava, resp. jej použitie sa posudzuje ako celok. Nakoľko v tejto trestnej veci bola neskoršia právna úprava pre obžalovaného celkovo priaznivejšia, bolo ju potrebné aplikovať nielen vo vzťahu k výroku o treste, ale aj vo vzťahu k výroku o vine.

Súd prvého stupňa pri dodržaní zákonného procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým hľadiskám obsiahnutým v § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák.

Krajský súd ďalej v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresným súdom na stranách č. 3 až 9, vrátane hodnotenia dôkazov na stranách č. 8 a 9, s ktorým sa stotožnil. V rámci odvolacieho konania bola venovaná pozornosť odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o vine, naviac sa s ich podstatnou časťou náležite vysporiadal už prvostupňový súd. Ustálená dôkazná situácia zároveň neodôvodňovala aplikáciu zásady v pochybnostiach v prospech obvineného, ako sa toho domáhal odvolateľ.

Odvolací súd nad rámec uvedeného dodáva, že obhajoba obžalovaného sa javila ako účelová, vykonaná v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti, prihliadajúc tiež na to, že obžalovaný v priebehu trestného stíhania postupne uvádzal ďalšie viaceré okolnosti vyznievajúce v jeho prospech (strana č. 9 napadnutého rozsudku). Aj sám však priznal odcudzenie mobilného telefónu poškodeného, čo svedčí jednak o tom, že sa voči nemu dopustil protiprávneho konania a jednak o tom, že účelovo pripustil len tú časť skutku, ktorá bola preukázaná aj objektívnymi dôkazmi a ktorá by mohla eventuálne sama o sebe naplniť len zákonné znaky priestupku a nie trestného činu.

Obžalovaného usvedčuje výpoveď priameho svedka poškodeného G. H., ktorý o rozhodujúcich okolnostiach vypovedal konzistentne. Pokiaľ sa v jeho výpovediach objavili určité odlišnosti týkajúce sa popisu presného spôsobu jeho napadnutia obžalovaným a výšky odcudzenej peňažnej hotovosti, tieto na podstate skutku sami o sebe nič zásadného nezmenili, naviac išlo pre neho o stresovú situáciu. Z jeho výpovedí totiž rovnako, resp. obdobne vyplynulo, že obžalovaný mu priložil nôž k hornej časti tela (hruď, resp. krk) a hrozil mu spôsobením smrti (zarezaním, resp. zabitím) v úmysle zmocniť sa cudzej veci – peňažnej hotovosti, ktorej sa následne aj zmocnil. Zároveň, napriek viacerým výzvam poškodeného na opustenie jeho domu, v tomto naďalej neoprávnene zotrval. Naproti tomu za nereálne možno považovať tvrdenie obžalovaného, že zo sumy 20,- eur, ktorú si mal požičať od obžalovaného, si kúpil víno, pivo a tabak, pričom mu ešte zostalo 18,15 eur, ktoré boli u neho po skutku nájdené, nakoľko celková hodnota ním uvádzaných kúpených vecí by s určitosťou presiahla sumu 1,85 eur.

Napokon, krajský súd nezistil žiadny iný relevantný a uveriteľný dôvod, pre ktorý by mal svedok poškodený vypovedať do takej miery v neprospech obžalovaného, okrem toho, že sa voči nemu skutočne dopustil daného skutku. Tomu nasvedčuje tiež to, že opakovane kontaktoval telefonicky tiesňovú linku polície, na čo by nemal dôvod, ak by sa necítil ohrozený, čo preukazuje aj správa z operačného strediska a prepis hovorov.

V tomto smere je potrebné, okrem hodnotenia prvostupňovým súdom na strane č. 9, vyhodnotiť aj výpoveď svedka O. P., ktorého mal poškodený v dome počas jeho návštevy v minulosti obťažovať. Ak by sa to aj reálne stalo, poškodený vtedy nekontaktoval políciu, nakoľko na to nemal žiadny dôvod, keďže sa tento svedok voči nemu nedopustil žiadneho protiprávneho konania, na rozdiel od obžalovaného, ktorý sa dopustil voči nemu predmetného skutku, čo bolo súčasne jediným reálnym dôvodom, na to aby vec oznámil polícii.

Výpoveď svedka poškodeného o jeho napadnutí obžalovaným potvrdzuje výpoveď nepriameho svedka K. B., ktorého bezprostredne po skutku kontaktoval a z ktorého mobilného telefónu vec oznámili polícii. S výpoveďou svedka poškodeného korešpondujú aj lekárska správa a závery znaleckého posudku z odvetvia traumatológie, pokiaľ ide o mechanizmus vzniku, povahu a lokalizáciu zranení a na tom nič podstatné nemení možnosť, že tieto mohli vzniknúť aj odlišným spôsobom. Nemožno opomenúť ani to, že obžalovaný je osobou s bohatou kriminálnou minulosťou, keďže doposiaľ bol už viackrát súdom trestaný pre rôznu úmyselnú trestnú činnosť, a to najmä majetkovej, ale aj násilnej povahy.

Po komplexnom zhodnotení relevantných skutočností a okolností mal odvolací súd za to, že súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúci v neprospech obžalovaného, ktoré na seba nadväzovali a dopĺňali sa, berúc do úvahy ich rozsah, hodnotu a celkovú dôkaznú silu, nielenže vyvracia jeho obhajobu, ale zároveň spoľahlivo preukazuje, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený, tomu zodpovedala aj jeho vyššie uvedená právna kvalifikácia, pričom obžalovaný súčasne naplnil aj subjektívnu, aj objektívnu stránku obidvoch trestných činov a je za ne trestne zodpovedný.

Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný dal do pozornosti zmenu právnej úpravy týkajúcu sa ust. § 38 ods. 3 Tr. zák. v znení účinnom odo dňa 06.08.2024, ktorá bola ukladaní trestu pri opätovnom spáchaní zločinu pre obžalovaného priaznivejšia, pričom na túto skutočnosť poukázal na verejnom zasadnutí aj prokurátor krajskej prokuratúry. Krajský súd akceptoval ich argumentáciu a aj z tohto

dôvodu dospel k inému záveru ako prvostupňový súd, keďže nová právna úprava bola v tomto smere pre obžalovaného priaznivejšia, nakoľko pri ukladaní trestu obžalovanému sa v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia zvyšovala dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, kdežto pri predchádzajúcej právnej úprave dochádzalo k jej zvýšeniu až o jednu polovicu.

Za prísnejší z trestných činov bolo možné uložiť trest odňatia slobody na 7 až 12 rokov, po aplikácii ust. § 38 ods. 3 Tr. zák. sa pri opätovnom spáchaní zločinu zvyšovala dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, t.j. na 8 rokov a 8 mesiacov. Obžalovanému nepoľahčovala žiadna okolnosť, príťažovali mu dve okolnosti a to podľa ust. § 37 písm. h), m) Tr. zák., t.j. že spáchal viac trestných činov a už bol za trestný čin odsúdený (odsúdenia v odpise registra trestov č. 8 až 11). Obžalovaný bol v minulosti celkovo 12-krát súdne trestaný pre rôznu úmyselnú trestnú činnosť, najmä majetkovej, ale aj násilnej povahy, z toho má prvých sedem odsúdení zahladených. Zároveň odvolací súd zobral do úvahy, okrem pomeru, aj mieru závažnosti ustálených príťažujúcich okolností podľa ust. § 38 ods. 2 Tr. zák., ktoré v nezanedbateľnej miere vyznievali v neprospech obžalovaného.

V danom prípade však bolo potrebné prihliadnúť aj na spôsob spáchania trestných činov, ako aj ich následky. Nemožno totiž opomenúť, že obžalovaného ako neznámu osobu pozval do rodinného domu samotný poškodený, ktorému obžalovaný pri fyzickom napadnutí nespôsobil žiadne závažnejšie zranenia, pričom celková výška ním spôsobenej škody nepresiahla sumu 250,- eur, navyiac bol poškodenému následne odcudzený mobilný telefón vrátený. Tieto okolnosti prípadu vyznievali výrazne v prospech obžalovaného a vo svojom súhrne odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu, nakoľko uloženie trestu odňatia slobody, čo aj na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, by bolo neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačoval aj trest kratšieho trvania, preto bolo potrebné aplikovať ust. § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák., ktoré umožňovalo skrátenie výmery trestu až na dva roky. Obžalovaný pri obidvoch trestných činoch konal z hľadiska zavinenia v tzv. priamom úmysle a jeho pohnútkou bolo bezpracné získanie majetkového prospechu.

Po komplexnom zhodnotení všetkých relevantných okolností prípadu, ako aj pomerov obžalovaného, mu odvolací súd v konečnom dôsledku zmiernil výmeru trestu a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. v znení účinnom odo dňa 06.08.2024 obžalovaného zaradil na výkon tohto trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže tento bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Jedine uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v dlhšej výmere zabezpečí v tomto prípade dosiahnutie účelu trestu, a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, pričom takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám, vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., a súčasne i z ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, obžalovaný podané odvolanie bližšie neodôvodnil. Krajský súd mu uložil rovnako ako okresný súd povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 180,- eur, ktorá predstavovala náhradu za odcudzenú peňažnú hotovosť v tejto sume. Obžalovaný zodpovedá za škodu podľa § 420 ods. 1 Obč. zák.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania v tejto trestnej veci, odvolací súd konštatuje, že nezistil žiadne podstatné procesné pochybenia, ktoré by závažným spôsobom porušili právo obžalovaného na obhajobu. Na verejnom zasadnutí odvolací súd odmietol vykonať opätovné výsluchy svedka poškodeného G. H. a svedka K. B., ktorí už boli pred súdom prvého stupňa zákonným spôsobom podrobne vypočutí a taktiež aj svedkyne I. J., ktorá nebola priamou svedkyňou skutku a ktorá mala podľa obžalovaného v minulosti odcudziť poškodenému peňažnú hotovosť, nakoľko by sa jej výpoveď týkala okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie.

Krajský súd ako súd odvolací po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo, z vyššie uvedených dôvodov o odvolaní obžalovaného, ktoré považoval za čiastočne dôvodné, a to proti výroku o treste, rozhodol sám tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.